

ТРИМА БРАТЯ

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Трима братя останали сираци — без баща и без майка. Нищо си нямали. В къщи — ни кола, ни двор.

Тръгнали да търсят работа по селата. Вървят и си мислят: „Дано при добър господар се настаним на работа!“ Срещнал ги белобрад старец и ги попитал:

— Къде сте тръгнали, момчета?

Братята отговорили:

— Отиваме да дирим работа.

— Нямате ли свои ниви?

— Нямаме си нищичко, дядо. Ако случим добър господар, ще му работим честно, ще го слушаме и като баща ще го почитаме.

Помислил, помислил старецът, па рекъл:

— Знаете ли какво, станете ми синове, а аз баща ще ви бъда. Ще се грижа за вас и хора ще ви направя. Ако ме слушате, ще ви науча честно, правдиво да живеете.

Съгласили се братята и тръгнали със стареца.

Вървели през тъмни гори, през широки полета. Стигнали до светла къщичка, такава хубавичка, беличка, с пъстри цветя наоколо. До къщичката вишнева градинка. В градинката — хубава девойка, весела, засмяна като цветята наоколо. Спрял очи на нея най-старият брат и рекъл:

— Ех, да бих могъл за тая девойка да се ожения! Па да имаме и повече крави и волове!

А старецът му казал:

— Щом толкова искаш, ще стане. Ще поискаме девойката, ще се ожениш за нея, ще имаш волове и крави. Ще си живееш честито. Само правдата не трябва да забравяш.

Влезли в къщи, сгодили момъка. Отпразнували весела сватба. Станал стопанин големият брат и останал да живее с младата невеста в хубавата къщичка.

Старецът и другите братя тръгнали по-нататък. Вървели през тъмни гори, през ширни полета. Стигнали до друга — светла и хубава къщичка. До къщичката езеро, до езерото — мелница. Пред къщичката przede хубава девойка. Средният брат спрял очи на нея и рекъл:

— Ех, да бих могъл за тая девойка да се ожения! Па и мелничката да си е наша. Ще седя на мелницата, ще меля брашно — ще бъда сит и доволен.

А старецът му казал:

— Да бъде, каквото желаш!

Влезли в къщи. Сгодили момъка. Отпразнували сватбата. Сега средният брат останал да живее с младата невеста в хубавата къщичка при мелницата.

Когато се разделяли, старецът му рекъл:

— Прощавай, синко! Живей честито и правдата не забравяй!

Старецът и малкият брат продължили по-нататък. Вървели, вървели — стигнали до бедна къщичка. От къщичката излязла пъргава девойка, като зорница хубава. Облеклото ѝ закърпеничко, но чистичко. Спрял очи на девойката малкият брат и рекъл:

— Ех, да бих могъл за тая девойка да се оженя! Ще си работим и двамата. Ще изкарваме добра прехрана. И за нас ще има, и за бедни хора ще остане.

Тогава старецът рекъл:

— Добре, синко, нека така бъде! Но едно помни — правдата не забравяй!

Влезли в къщи. Сгодили момъка. Изкарали сватбата и старецът тръгнал самичък по широкия свят.

През това време големият брат забогатял. Издигнал голяма къща. Натрупал жълтици. Но за бедните не помислял. Станал прочут скъперник.

Заживял нашироко и средният брат. Ратаи му работели, а той само лежал, ядял, пиел и се карал.

Малкият брат и невестата му по цял ден се трудели. Каквото изкарвали, с бедни люде го поделяли.

Ходил, ходил белобрадият старец по широкия свят, па рекъл да види как живеят осиновените братя — дали зачитат правдата.

Престорил се на просяк и отишел при големия брат. Влязъл в двора, поклонил се и рекъл:

— Подарете нещо на стария човечец!

Богатият брат го изругал:

— Не си толкова стар ти. Какво се преструваш! Махай се от очите ми! Иди работи!

Заминал си старецът. Като се изкачил на хълма, обърнал се да погледне имота на богатия брат. Всичко било в пламъци — горели и къщи, и плевници, и ниви.

Тръгнал тогава старецът да иде при средния брат. Стигнал той до мелницата, поклонил се на стопанина и рекъл:

— Дай ми шепа брашънце, милостиви човече! Виждаш как съм изпаднал! За залък хляб умирам!

— Още не съм смлял! — отвърнал стопанинът. — Много се навъдиха такива като тебе. Кой може ги прехрани!

Старецът нищо не рекъл. Заминал си по пътя. Като възлязъл на хълма, обърнал се да погледне мелницата. Тя била цялата в дим и пламъци.

Най-сетне старецът отишъл при малкия брат. Той си живеел бедно. Имал малка, но чистичка къщичка. Посрещнал го стопанинът.

— Дайте ми коричка хлебец, добри хорица! — рекъл старецът.

— Влез, влез, дядо! — поканил го стопанинът. — Влез да те нагостим и за из път да ти дадем нещо.

Влязъл старецът в къщи. Посрещнала го усмихната стопанката. Като видяла, че е дрипав, донесла му дрехи да се облече. Когато надявал рубашката, тя забелязала голяма рана на гърдите му. Поканили стареца на трапезата. Нахранили го, напоили го. След това домакинът го попитал:

— Кажу, дядка, каква е тая рана на гърдите ти?

— Смъртоносна рана, синко. Още един ден ми остава да живея.

— Каква беда! — рекла жената. — Няма ли лекарство за такава рана?

Старецът въздъхнал и рекъл:

— Има само едно лекарство, но никой няма да ми го даде, макар че може да стори това.

— Защо да не го даде? — зачудил се мъжът. — Какво е това лекарство?

— Трябва стопанин да запали своята къща и всичко, каквото има в нея, и с пепелта от това пожарище да се посипе раната. От това тя ще се закрие и ще заздравее. Само че няма да се намери човек на света, който би направил тая жертва.

Замислил се малкият брат. Дълго мислил. После попитал жена си:

— Ти какво ще кажеш?

— Ще кажа — отговорила жената, — че друга къща можем да издигнем, а добрият човек, като умре, повторно не може да се роди.

— Щом е така — рекъл мъжът, — изнеси децата.

Жената изнесла децата. Излязъл и мъжът със стареца на двора. Погледнал къщата. Домиляло му. Но още по-мило му било за стареца. И запалил къщата. Обгърнали я буйни пламъци и скоро изгоряла. Но на нейно място се издигнала друга къща — бяла, стройна и красива.

Старецът се усмихнал и рекъл:

— Виждам, синко, че от трима ви само ти не си забравил правдата. Живейте честито: и ти, и невестата, и децата!

По тия думи малкият брат познал белобрадия побацим, хвърлил се да го прегърне, но той незабелязано изчезнал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.